

РЕШЕНИЕ

№ 3252

гр. София, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 02.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1191** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба, подадена от К. К. Ф., чрез адв. И., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 426/23-4332-000553/29.01.2023 г., издадена от В. Р. С. - мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят, не се явява, не се представлява.

Ответникът – В. Р. С. - мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 426/23-4332-000553/29.01.2023 г., издадена от В. С. - мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП.

Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер.ГА № 675333 от 29.01.2023 г. /л. 17/ от В. С. на длъжност автоконтрольор при СДВР, отдел ПП. В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 29.01.2023 г. в [населено място], по [улица], около 13.48 часа К. Ф. управлява лек автомобил Джип Ч. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на търговско дружество "Греко България 2014" ЕООД, ЕИК 20 959504, с посока на движение от ул. "Хр. Б." към [улица], като при извършената проверка до номер 29 се установява, че водачът е с леко неадекватно поведение, изразяващо се в притеснение и превъзбуда. Водачът категорично отказва да бъде изпробван с предоставеното техническо средство Д. тест 5000 с фабричен номер А.-0069. Връчен ПАМ номер 42 по чл. 171, т. 1, буква "Б" ЗДвП и талон за медицинско изследване с № 077110 за ВМА, в комплект със седем броя стикери. Деянията са квалифицирани като нарушения на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП – отказ на водача да му бъде извършена проверка с тест за установяване на употребата на наркотични вещества или техните аналози и неизпълнение на предписание за химикотоксикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. АУАН е предявен и подписан от жалбоподателя.

Въз основа на горепосочения АУАН е издадена и обжалваната в настоящото съдебно производство заповед за прилагане на ПАМ /л. 18/. Същата е връчена на жалбоподателя на 29.01.2023 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед приетите по делото заповед № 8121з-1524 от 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи /л. 24/, заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. /л. 25 / и заповед № 513з-5632/31.07.2019 г. на директора на СДВР /л.41/, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно В. Р. С. - мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си, като съдържа и изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. При издаването на заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до отмяна на обжалвания акт. Заповедта е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните

реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Административният орган е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните за спора юридически факти. Към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл.171, т. 1, б. “б“ от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорващия, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, като отказва да бъде проверен с техническо средство. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че със съставения АУАН е установено, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил Джип Ч. с рег. [рег.номер на МПС] под въздействие на наркотични вещества, като отказва да бъде тестван с техническо средство. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на водача на управлявания лек автомобил ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в ЗППАМ.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ. Като писмено доказателство по делото е приет, без оспорване от страните, АУАН сер. GA № 675333 от 29.01.2023 г. съставен от В. С. мл. автоконтрольор при СДВР, отдел ПП. Актът е издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна

доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП.

Относно срока на мярката, следва да се отбележи, че разпоредбата не предвижда определяне на различен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа. В този смисъл Решение № 4314 от 22.03.2019 г. на ВАС по адм. д. № 523/2018 г., VII отделение.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение. В случая оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. К. Ф., подадена чрез адв. И., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 426/23-4332-000553/29.01.2023 г., издадена от В. Р. С. - мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: